

ΚΩΔ.: 034295

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ Αρ. Πρωτ. 2014/64

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

25η Μαρτίου 1821

Τέτοια νύκτα διάλεξε η οπλαρχηγική Μαρία να ειπεί στον Κύριο του Πατιός που τ' άγοχα εμφοκώνει:

«Κοίτα στη γη τους Χριστιανούς, που μ' άπειρη διατρεία εμέ χιορτάζουν σήμερα, πόσι οκλαβιά πλακώνει;»

Και πνεύμα δείο κόδηκε μεμάς εις την Αγία γοπή του ενδόξου Γερμανού, που ατρόμητος ασπλώνει το ζακοσοτό το Λάβαρο κι από την εκκλησία πρώτος προβαίνει αγωνιοτή και πρώτος ζεσοπατώνει. Φεύγουν απόδης τις μεριές Οι Τούρκοι τρομαχμένοι, Ενώ προφέρει ο Γερμανός κι υπολογούν οι άηλιοι τον όρκο, πόδην έοσιε βαδιά την οικοομένη.

Μέρα γιοκιά, μέρα διαμπρή, μέρα καρτωμένη!

Κάδε φορά που η διάμνη σου στην εκκλησία προβάλλει, πάντα με δάφνη ειλέοδερη θα την ιδείς οσαρμένη.

Τσάμικος (Γκάτσος - Χατζηδάκης)

«Φωνή βοώντος εν τη έρήμω, έτοιμάσατε τήν όδόν του Κυρίου» (Ματθ. γ', 3)

Εκδίδεται με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ιακώβου

Τρίμηνο περιοδικό Ενορίας Τιμίου Προδρόμου Λισοβρίου Λέσβου

ΙΑΝΟΥΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

Έτος 23^ο Αρ. Φύλλου 81

Τούτη τήν πατρίδα τήν έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς, και πλούσιοι και φτωχοί, και πολιίτικοί και όβρατιώτικοί, και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι. Όσοι αλωνιστήκαμεν, αναλόως ο καθείς, έχομεν να ζήσομεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί να τή φυλάμε κι όλοι μαζί, και να μη λείπει ούτε ο δυνατός "είω", ούτε ο αδύνατος. Ξερέτε πότε να λείπει ο καθείς "είω"; όταν αλωνιστεί μόνος Του και φικιάσει ή χαλάσει, να λείπει "είω". Όταν όμως αλωνίζονται πολλοί και φικιάνουν, τότε να λέμε "εμείς". Ξίμαστέ σ'ο "εμείς" κι όχι σ'ο "είω".

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΙΣΒΟΡΙΩΝ

3^ο ΜΕΡΟΣ

Γράφει ο π. Γεώργιος Αλεντάς

Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΛΙΓΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΕΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«ΛΕΣΒΩ-
ΡΙΟΝ, η ΛΕΣ-
Β Ο Ρ Ι Ο Ν :
Ήτοι Λέσβου
όριον, υπό
Χριστιανών
και Τούρκων
κατοικούμε-
νον χωρίον,
και έχον Ναόν
τον Άγιον Ίω-
άννην τον
Πρόδρομον».

Ε ρ ε υ ν ώ -
ντας τα βι-
βλία αυτά,
γυρνά πίσω
το μυαλό μας
και βλέπου-
με νοερά μια
ιστορία που
μας γυρίζει
πίσω δύο πε-
ρίπου αιώνες
να ξετυλίγεται
μπροστά μας,

Έτσι έγραφε για το ΛΙΣΒΟΡΙ και για τον ενοριακό του ναό, ο «φλογερός απόστολος της Λεσβιακής παιδείας», όπως τον αποκάλεσε ο Γ. Βαλέτας, στην εισαγωγή της «ΛΕΣΒΙΑΔΟΣ ΩΔΗΣ», ο μεγάλος και πολύς, ιστορικός και λαογράφος του νησιού μας, Σταυράκης Αναγνώστου. (1804-1871).

Αναφέρει επίσης ο ιστορικός και μελετητής του νησιού μας Στρατής Αναγνώστου ότι το Λισβόρι υφίσταται σαν χωριό στη σημερινή του θέση από το 1548.

Για το ναό μας όμως «τον Άγιον Ίωάννην τον Πρόδρομον», για πρώτα χρόνια της «Εκκλησίας Λισβορίων», επικρατεί αρκετό σκοτάδι και δεν έχουμε κάποιες σαφείς μαρτυρίες που να μας δίνουν μια καθαρή εικόνα γύρω από αυτά.

Μέσα σ' αυτό το σκοτάδι έρχονται να ρίξουν κάποιο αχνό φως, ορισμένα παλαιά βιβλία που φυλάσσονται στο Ναό μας.

σε γενικές γραμμές βέβαια αλλά πολύ χαρακτηριστικές και απαραίτητες.

Τα βιβλία αυτά από τα οποία παίρνουμε ορισμένες πληροφορίες είναι:

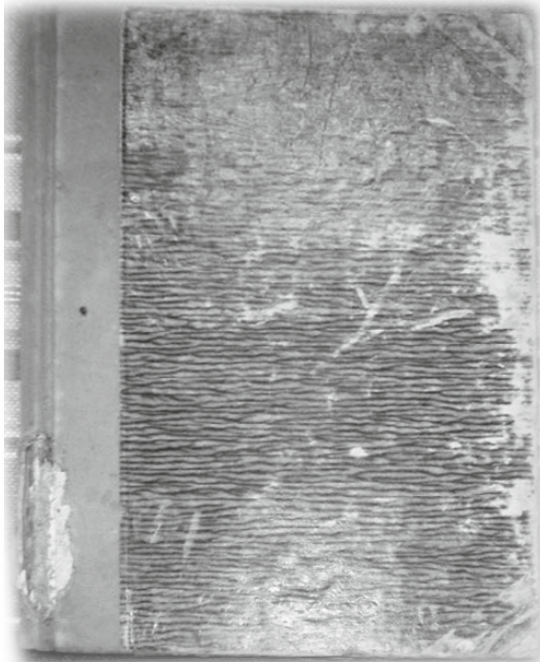
1. ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΑΜΕΙΟΥ 1887 – 1897
2. ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΑΜΕΙΟΥ – ΚΑΘΟΛΙΚΟ 1922 - 1939
3. ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 1922 – 1934
4. ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ 1953 – 1959
5. ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ 1959 - 1965

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΑΜΕΙΟΥ – ΚΑΘΟΛΙΚΟ - ΕΤΩΝ 1922 - 1939

Το βιβλίο τούτο Ταμείου (Καθολικό) καλύπτει τα έτη 1922 – 1939.

Αναγράφονται τα έσοδα και τα έξοδα για τη λειτουργία της «Ιεράς Εκκλησίας Λισβορίου», ανάμεσα στα οποία αξιοση-

1922		Ορίσει και Υπερά		ΣΤΡ.
Τριμήνιο	" " " " "	Στρατ	359	
Πρώτο	" " " " "	" "	354	
Δεύτερο	" " " " "	" "	340	
Τρίτο	" " " " "	" "	785	
Μείνει	" " " " "	" "	266	
Τελικό	" " " " "	" "	210	
Κόστος	" " " " "	" "	274	
Σύνολο	" " " " "	" "	339	
Μείνει	" " " " "	" "	657	
Μείνει	" " " " "	" "	478	
Μείνει	" " " " "	" "	395	
Μείνει	" " " " "	" "	620	
Μείνει	" " " " "	" "	5357	

1922		Ορίσει		ΣΤΡ.
Κόστος 30	Επιμελητής Ν. ορίσει	Στρατ	20	
Μείνει	2 ορίσει	" "	35	
Μείνει	Συμμετοχή Στρατ	" "	30	
" "	Συμμετοχή Στρατ	" "	370	
Μείνει 11	Συν. Ν. ορίσει	" "	1000	
		" "	1585	

Συνολικό ποσό της Ορίσει Στρατ	4530
Συνολικό ποσό της Ορίσει Στρατ	5000
Συνολικό ποσό της Ορίσει Στρατ	116

μείωτα είναι: οι διάφορες επισκευές, οι μισθοδοσίες των ιερέων, του γραμματέως του εκκλ. Συμβουλίου.

Αξιοσημείωτο εδώ είναι το ότι στο τέλος υπάρχει λεπτομερής καταγραφή των εξόδων, καταγραμμένα εβδομαδιαίως, για τα παρακάτω έργα:

1. Επισκευή Ιεράς Εκκλησίας Λισβορίου.1926
2. Επισκευή Νεκροταφείου.1927
3. Ορυξίς Φρέατος ελαιοτριβείου και διάφορα έξοδα.....1928
4. Ανέγερσις Μνημάτων.1931
5. Επισκευή Κωδωνοστασίου.1931

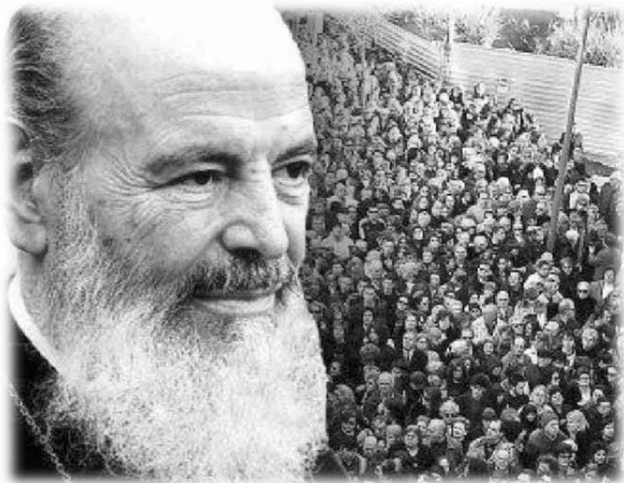
1922		Ορίσει		ΣΤΡ.
33	Επιμελητής Ν. ορίσει	11-1-3	195	
	Αντιπρόεδρος Ν. ορίσει	11-1-4	200	
	Συμμετοχή Στρατ	1-1-2	90	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-4	240	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-4	240	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	60	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	60	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	35	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	468	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	35	
			1623	

1922		Ορίσει		ΣΤΡ.
3	Επιμελητής Ν. ορίσει	11-1-1-6	370	
	Αντιπρόεδρος Ν. ορίσει	11-1-1-6	350	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-1-6	330	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-2	100	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-2	180	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	90	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	50	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	35	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	120	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	155	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	270	
			2100	
			372	

1922		Ορίσει		ΣΤΡ.
33	Επιμελητής Ν. ορίσει	11-1-3	195	
	Αντιπρόεδρος Ν. ορίσει	11-1-4	200	
	Συμμετοχή Στρατ	1-1-2	90	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-4	240	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-4	240	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	60	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	60	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	35	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	468	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-1	35	
			1623	

1922		Ορίσει		ΣΤΡ.
3	Επιμελητής Ν. ορίσει	11-1-1-6	370	
	Αντιπρόεδρος Ν. ορίσει	11-1-1-6	350	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-1-6	330	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-2	100	
	Μισθοδοσία Στρατ	11-1-2	180	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	90	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	50	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	35	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	120	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	155	
	Μισθοδοσία Στρατ	1-1-2	270	
			2100	
			372	

Σημέριον Δευτέρα 28 Ιανουαρίου 2008. Λίγο πριν το πρώτο φως της μέρας, στις 05:30 τα ξημερώματα, ο Ιεράρχης που θέλησε να τον θυμόμαστε ως τον «Χριστόδουλο μας» άφηνε την τελευταία του πνοή χτυπημένος από τον καρκίνο. Ήταν 69 ετών.

Η χώρα βυθίστηκε στο πένθος. Οι σημαίες κυμάτιζαν μεσίστιες και ο πένθιμος μονότονος ήχος στα καμπαναριά των εκκλησιών απ' άκρη σ' άκρη της χώρας, τόνιζε τον εθνικό θρήνο.

Προσωπικότητα ισχυρή, επικρίθηκε και αμφισβητήθηκε όσο λίγοι στην νεότερη ελληνική ιστορία. Ταυτόχρονα αγαπήθηκε από πολλούς και αποτέλεσε παράδειγμα για πολλούς περισσότερους.

Παρά τις αντιδράσεις που κάθε φορά προκαλούσαν οι δηλώσεις του, επέμενε πως «δεν υπάρχουν ξεχασμένες πατρίδες αλλά αλησμόνητες» και φρόντιζε σε κάθε ευκαιρία να καλεί τους νέους στην Εκκλησία «όπως είναι... ακόμη και με τα σκουλαρίκια».

«Δεν γίνεται όλος ο κόσμος να πηγαίνει με ταχύτητες διαστημόπλοιου κι εμείς να πηγαίνουμε με τον αραμπά» είχε πει στους εργαζόμενους στην Ιερά Σύνοδο την πρώτη μέρα που επισκέφθηκε το συνοδικό μέγαρο μετά την εκλογή του, δίνοντας το στίγμα των όσων θα ακολουθούσαν.

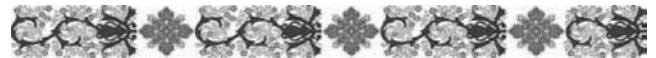
Για τα λάθη του, κρίθηκε και κατακρίθηκε έντονα. Κανείς ωστόσο δεν του αμφισβήτησε ποτέ, την αγάπη του για την πατρίδα και την Εκκλησία. Δυο έννοιες για τις οποίες μιλούσε συχνά, γυρνώντας τα μάτια του δάκρυα, από την ένταση και το πάθος.

Τα τελευταία έξι χρόνια, ο από Δημητριάδος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος Α΄ αναπαύεται στην αγκαλιά της ατ-

τικής γης, στο πρώτο κοιμητήριο Αθηνών, εκεί όπου εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες τον συνόδευσαν σε μια πάνδημη κηδεία που έκανε τον γύρο του κόσμου μέσω των μεγαλύτερων τηλεοπτικών δικτύων και εφημερίδων, που κάλυψαν εκτενώς τον αποχαιρετισμό του Έλληνα Αρχιεπισκόπου που έμεινε στην μνήμη μας ως φαινόμενο.

Αυτή τη μέρα που δύσκολα θα ξεχάσουν όσοι την έζησαν, το dogma.gr θυμάται και θυμίζει τις μοναδικές στιγμές του μακαριστού Αρχιεπισκόπου, ο οποίος βρίσκεται ενώπιον του Θεού και της Ιστορίας.

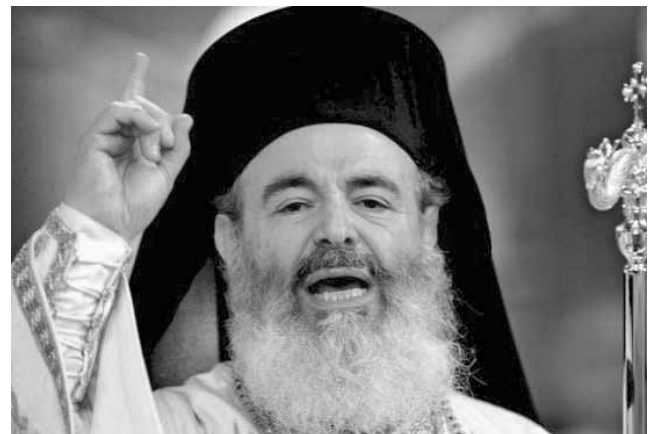
(ΠΗΓΗ: www.dogma.gr)

Σας πάω έλεγε, παιδιά, όλοι κοντά μου ελάτε, και όπως είσθε, θαρετά, στην εκκλησιά μας μπάτε. Βγες απ' τον τάφο γρήγορα κι έλα ανάμεσά μας, Τώρα που αγριόλυκοι, ξεσκίζουν τα κορμιά μας. Ευλόγησε μας Γέροντα δος μας ξανά ελπίδα Και με τον άγιο λόγο σου, στήριξε την πατρίδα.

.....
Ορφάνεψε η Εκκλησία, τον ψάχνουν τα παιδιά της, θέλουν τον άγιο λόγο του να ξαναρθεί κοντά τους, τον θέλει, τον αποζητά ολόκληρη η πατρίδα Γιατί αυτός της τράνωνε, την όποια της Ελπίδα. τον ψάχνουνε κι άλλοι λαοί σ' Ανατολή και Δύση που με τις καλοσύνες του είχε ευεργετήσει.

(Αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού Ζαχαράκη, «Στοχασμοί από τον Αγάθωνα» Ι. Μονή Αγάθωνος 2013 Σελ. 175 – 176).

Ευαγγελισμός – Ελληνισμός

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

Με μιας ανοίγει ο ουρανός, τα σύγνεφα μεριάζουν,
οι κόσμοι εμείνανε βουβοί, παράλυτοι κοιτάζουν.
Μια φλόγα αστράφτει... ακούονται ψαλμοί και μελωδία...
Πετάει έν' άστρο... σταματά εμπρός εις τη Μαρία...
«Χαίρε της λέει αειπάρθενε, ευλογημένη χαίρε!
Ο Κύριός μου είναι με σε. Χαίρε Μαρία, Χαίρε!»

Επέρασαν χρόνοι πολλοί... Μια μέρα σαν εκείνη
αστράφτει πάλι ο ουρανός... Στην έρμη της την κλίνη
λησμονημένη, ολόρφανη, χλωμή κι απελπισμένη,
μια κόρη πάντα τήκεται, στενάζει αλυσωμένη.
Τα σιδερά είναι ατάραγα, σκοτάδι ολόγυρά της.
Η καταφρόνια, η δυστυχιά σέπουν τα κόκαλά της.
Τρέμει με μιας η φυλακή και διάπλατη η θυρίδα
φέγγει κι αφήνει και περνά έν' άστρο, μιαν αχτίδα.
Ο Άγγελος εστάθηκε, διπλώνει τα φτερά του...

«Εύπνα, ταραζου, μη φοβού, χαίρε, Παρθένε, χαίρε.
Ο Κύριός μου είναι με σε, Ελλάς ανάστα, χαίρε».

Οι τοίχοι ευθύς σωριάζονται. Η μαύρ' η πεθαμένη
νοιώθει τα πόδια φτερωτά. Στη μέση της δεμένη
χτυπάει η σπάθα φοβερή. Το κάθε πάτημά της
ανοίγει μνήμ' αχόρταγο. Ρωτά για τα παιδιά της...
Κανείς δεν αποκρένεται... Βγαίνει πετά στα όρη...
Λιώνουν τα χιόνια όθε διαβεί, όθε περάσει η Κόρη.

«Ευπνάτε εσείς που κοιτέστε, ξυπνάτε όσοι κοιμάστε,
το θάνατο όσοι εγεύτητε, τώρα ζωή χορτάστε».

Οι χρόνοι φεύγουνε, πετούν και πάντα εκείνη η μέρα
είναι γραμμένο εκεί ψηλά να λάμπει στον αιθέρα
μ' όλα τα κάλλη τ' ουρανού. Στολίζεται όλη η φύση
με χίλια μύρια λούλουδα για να τη χαιρετήσσει.
Γιορτάστε την, γιορτάστε την. Καθείς ας μεταλάβει
από τη χάρη του Θεού. Και σεις και σεις οι σκλάβοι,
όσοι τη δάφνη στη καρδιά να φέρετε φοβάστε,
αφορεσμένοι να 'στε.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

*Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου,
πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας,
φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.*

*Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης,
ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ Σῶ δούλω.*

*Ναί, Κύριε Βασιλεῦ,
δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ πταίσματα,
καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου*

*Ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.*

*Προσευχή του Εφραίμ του Σύρου
Ἰβραηνίση τῆς Εὐδαίῃ τῆς Συρίας*

Η περίοδος της μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι περίοδος πνευματικού αγώνα και περισυλλογής. Σκοπός η σωστή προετοιμασία για τα μεγάλα γεγονότα των Παθῶν και της Αναστάσεως του Κυρίου. Η προσευχή είναι ένα από τα μέσα της ολοκληρωμένης εν Κυρίῳ προετοιμασίας. Αυτή την περίοδο η Αγία μας Εκκλησία πλήθος προσευχῶν προσφέρει στα μέλη της. Μια απ' αυτές είναι και η προσευχή του Αγίου Εφραίμ του Σύρου. «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου...». Είναι η προσευχή της Μ. Τεσσαρακοστής. Σήμερα λοιπόν Κυριακή Β', Νηστειῶν εορτή του εν Αγίοις πατρός ημών Γρηγορίου του Παλαμά αγωνιστοῦ της Ορθοδοξίας αλλά και ἀνθρώπου της προσευχῆς αφού σ' ὅλη του τη ζωή η κύρια ενασχόλησή του η προσευχή ἦταν, ας μιλήσουμε γι' αυτήν· είναι η προσευχή της μετανοίας, είναι η σαρακοστιανή προσευχή.

*«Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου,
πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ
ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.
Πνεῦμα δέ σωφροσύνης,
ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς
καὶ ἀγάπης*

*χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλω.
Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν
τὰ ἐμὰ πταίσματα,
καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου,
ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων».*

Μικρή σε μέγεθος, αλλά γεμάτη πνευματική δύναμη αγγίζει βαθειά την ψυχή των ἀνθρώπων και προκαλεῖ κατάνυξη και συντριβή. Απαγγέλλεται σε ὅλες τις ακολουθίες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και συνοδεύεται ἀπό μεγάλες μετάνοιες. Ζητάμε ἀπό το Θεό να μας φυλάττει ἀπό τέσσερα κακά και να μας χαρίζει συνάμα τέσσερα καλά, τις ἀρετές.

Τα τέσσερα κακά δεν είναι άλλα, από τα πνεύματα του πονηρού που ασταμάτητα μας πολεμούν και θέλουν να μας υποτάξουν στο διάβολο και την αμαρτία. Ζητάμε από τον Κύριο να μην επιτρέψει την υποδούλωσή μας σ' αυτά. Η υποδούλωση αυτή θα μας απομακρύνει απ' το Θεό.

Πνεύμα αργίας: Δεν αναφέρεται στη σωματική αργία. Ο Άγιος έχει υπ' όψη του μια άλλη αργία που είναι βλαβερή και καταστροφική για την πνευματική ζωή. Είναι η μη εκτέλεση των εντολών του Θεού. Ο άνθρωπος πλάστηκε να γίνει άγιος. Το ότι δεν φθάνουν πολλοί άνθρωποι στην αγιότητα, στη θέωση, αυτό οφείλεται στην οκνηρία, την αργία, που οδηγεί στην πνευματική στασιμότητα.

Πνεύμα περιεργίας: Η περιέργεια κατά τους Αγίους Πατέρες δεν έχει την έννοια, που της δίδουμε σήμερα. Είναι η προσκόλληση στα υλικά αγαθά. Η περιέργεια είναι συνδεδεμένη με την αργία. Αφού ο άνθρωπος αδιαφορεί για τα πνευματικά, αναζητά μια απατηλή ολοκλήρωση στα γήινα, στα φθαρτά, στα εγκόσμια.

Πνεύμα φιλαρχίας: Είναι το πνεύμα που αλλάζει την συμπεριφορά μας έναντι του συνανθρώπου. Είναι το πνεύμα της τυραννίας και του ατομισμού. Η αληθινή εξουσία είναι διακονία και υπηρεσία στον αμπελώνα του Κυρίου. Όταν η φροντίδα του ανθρώπου είναι στραμμένη στα υλικά γίνεται δούλος των υλικών αγαθών και μεταβάλλεται σε πράγμα χωρίς αξία και περιεχόμενο.

Πνεύμα αργολογίας: Σύμφωνα με τους πατέρες της Εκκλησίας είναι ο εξευτελισμός του πιο πολύτιμου δώρου του ανθρώπου, του χαρίσματος του λόγου. Η ακατάσχετη φλυαρία δείχνει ένα ακατάστατο ψυχικό κόσμο. Ο Κύριος μας λέγει ότι θα δώσουμε λόγο και για ένα αργό λόγο μας.

Τα τέσσερα κακά πνεύματα συνδέονται μεταξύ τους και σχηματίζουν ένα κατήφορο που οδηγεί στην πνευματική καταστροφή. Από την αργία για τη σωτηρία, ο άνθρωπος επιδίδεται στην απατηλή περιέργεια, από την περιέργεια στην φιλαρχία, που οδηγεί στην αργολογία.

Στο δεύτερο μέρος της προσευχής ο Άγιος αναφέρει τα χαρακτηριστικά της αληθινής ζωής. Ζητάμε από το Θεό πνεύμα σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονής και αγάπης.

Πνεύμα σωφροσύνης: Δηλώνει την αγνότητα από τα αμαρτήματα του σώματος. Το σώμα του ανθρώπου είναι ναός του Θεού και σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται ο μολυσμός του με την αμαρτία. Η αγνότητα του σώματος προϋποθέτει την αγνότητα της ψυχής, που είναι το πρώτο βήμα της απαθείας, της καθαρής από τα πάθη ψυχής.

Πνεύμα ταπεινοφροσύνης: Είναι το ταπεινό φρόνημα έναντι του Αγίου και τελείου Θεού. Όλα είναι του Θεού και τίποτε δικό μας. «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι», λέγει ο Κύριος. Η ταπείνωση φέρει τη χάρη του Κυρίου και τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος.

Πνεύμα υπομονής: Η υπομονή συνδέεται με την ταπεινοφροσύνη. Ο άνθρωπος υπομένει με πίστη όλες τις δυσκολίες, θλίψεις, πόνους και αντιξοότητες της ζωής. «Διά πολλών θλίψεων δει εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού». Προσβλέπει με εμπιστοσύνη και αγάπη στην πρόνοια του Κυρίου.

Τέλος το, **πνεύμα αγάπης:** είναι η ολοκλήρωση όλων των αρετών. Όποιος έχει σωφροσύνη, έχει και ταπείνωση και υπομονή και αγάπη. Όπου υπάρχει η αληθινή αγάπη, υπάρχει ο ίδιος ο Θεός.

Οι τέσσερις αυτές αρετές - χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος - σχηματίζουν μια σκάλα που μας ανεβάζει στον ουρανό. Η αγνότητα θεραπεύει την άρρωστη από την αργολογία ψυχή μας, η ταπεινοφροσύνη μας ενώνει με τους άλλους, η υπομονή μας προφυλάσσει από την υποδούλωση στα πράγματα και τέλος η αγάπη θεραπεύει την αδιαφορία για τον Κύριο και τη σωτηρία. Για τον άνθρωπο της αγάπης όλα αρχίζουν από τον Θεό και τελειώνουν σ' Αυτόν.

Αδελφοί μου, η περίοδος που διανύουμε είναι περίοδος προετοιμασίας και κατανύξεως. Ο Άγιος Εφραίμ στην προσευχή του προτρέπει όλους μας να ζητάμε από τον Κύριο δύο τινά: Να μας απαλλάξει από τα κακά πνεύματα που απομακρύνουν τη χάρη του Θεού και να μας χαρίσει τις δωρεές και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Ας είναι καθημερινό και επίμονο το αίτημα αυτό. Μόνο λουσμένοι μέσα στη χάρη του Παναγίου Πνεύματος θα γιορτάσουμε αληθινά τα Πάθη και την Ανάσταση του Κυρίου μας.

Ο βράχος και το κύμα

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

«Μέριασε, βράχε, να διαβώ,» το κύμ' ανδρειωμένο λέγει στην πέτρα του γιαλού θολό, μελανιασμένο.

«Μέριασε! Μεσ στα στήθη μου, που 'σαν νεκρά και κρύα, μαύρος βοριάς εφώλιασε και μαύρη τρικυμία.

Αφρούς δεν έχω γι' άρματα, κούφια βοή γι' αντάρα, έχω ποτάμι αίματα, μ' εδέριασε η κατάρτα του κόσμου που βαρέθηκε, του κόσμου που 'πε τώρα, βράχε, θα πέσεις, έφτασεν η φοβερή σου ώρα.

Όταν ερχόμουνα σιγά, δειλό, παραδαρμένο, και σόγλειφα και σόπλενα τα πόδια δουλωμένο, περήφανα μ' εκοίταζες κ' εφώναζες του κόσμου να ιδεί την καταφρόνεση που πάθαινε ο αφρός μου.

Κι αντίς εγώ, κρυφά κρυφά, εκεί που σ' επιλούσα, μέρα και νύχτα σ' έσκαφτα, τη σάρκα σου εδαγκούσα, και την πληγή που σ' άνοιγα, το λάκκο πού 'δε' κάμω, με φύκη τον επλάκωνα, τον έκρυβα στον άμμο.

Σκύψε να ιδείς τη ρίζα σου στις θάλασσας τα βύθη· τα θέμελά σου τα 'φαγα, σ' έκαμα κουφολίθι.

Μέριασε, βράχε, να διαβώ. Του δούλου το ποδάριδα σε πατήσει στο λαιμό... Εξύπνησα λιοντάρι!...»

Ο βράχος εκοιμότουνε. Στην καταχνιά κρυμμένος, αναίσθητος σου φαίνεται, νεκρός σαβανωμένος.

Του φώτιζαν το μέτωπο, σχισμένο από ρυτίδες, του φεγγαριού, που 'ταν χλωμό, μισόσβηστες αχτίδες.

Ολόγυρά του ονειράτα, κατάρες ανεμίζουν, και στον ανεμοστρόβιλο φανιάσμαι' αρμενίζουν, καθώς ανεμοδέρνουνε και φτεροδορυβούνε τη δυσωδία του νεκρού τα όρνια αν μυριοτούνε.

Το μούγκρισμα του κύματος, την άσπληχνη φοβέρα χίλιες φορές την άκουσεν ο βράχος στον αιθέρα ν' αντιβοά τρομαχτικά, χωρίς καν να ξυπνήσει.

Και σήμερ' ανατρίχιασε, λες θα λιγοψυχήσει. «Κύμα, τι θέλεις από με και τι με φοβερίζεις;

Ποιος είσαι συ κ' ειόλμπες, αντί να με δροσίζεις, αντί με το τραγούδι σου τον ύπνο μου να ευφραίνεις και με τα κρύα σου νερά τη φτέρνα μου να πλένεις, εμπρός μου στέκεις φοβερό, μ' αφρούς στεφανωμένο;...

Όποιος κι αν είσαι, μάθε το: εύκολα δεν πεθαίνω.»

«Βράχε, με λέν εκδίκηση. Μ' επότισεν ο χρόνος χολή και καταφρόνεση. Μ' ανάδρεψεν ο πόνος.

Ήμουνα δάκρυ μια φορά, και τώρα, κοίταξέ με, έγινα θάλασσα πλατιά. Πέσε, προσκύνησέ με.

Εδώ, μέσα στα σπλάχνα μου, βλέπεις δεν έχω φύκη, σέρνω ένα σύγνεφο ψυχές, ερμιά και καταδίκη.

Εύπνησε τώρα, σε ζητούν του Άδη μου τ' ανάρια...

Μ' έκαμες ξυλοκρέβατο... Μ'εφόρτωσες κουφάρια...

Σε ξένους μ' έριξες γιαλούς... Το ψυχομάχημά μου το περιγέλασαν πολλοί, και τα πατήματά μου τα φαρμακέψανε κρυφά με την ελεημοσύνη...

Μέριασε, βράχε, να διαβώ, επέρασε η γαλήνη· καταποτήρας είμ' εγώ, ο άσπονδος εχδρός σου, γίγαντας στέκω εμπρός σου.»

Ο βράχος εβουβάθηκε. Το κύμα, στην ορμή του, εκαταπόντισε μεμιάς το κούφιο το κορμί του.

Χάνεται μες στην άβυσσο, τρίβεται, σβήνεται, λιώνει σαν να 'ταν από χιόνι.

Επάνωδέ του εβόγκηξε, για λίγο αγριωμένη, η θάλασσα κ' εκλείστηκε. Τώρα δεν απομένει, στον τόπο που 'ταν το στοιχειό, κανείς παρά το κύμα που παίζει γαλανόλευκο επάνω από το μνήμα.

Στο συμβολισμό του ποιήματος, βράχος είναι ο κατακτητής Τούρκος και κύμα ο υπόδουλος Ελληνισμός.

Ελιά, το ευλογημένο δένδρο

4^ο

Έχοντας υπόψη πως η ελιά ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΔΕΝΔΡΟ εκπροσωπεί και συμβολίζει ανέκαθεν το νησί μας, είναι ταυτόσημο μ' αυτό, είναι πηγή ζωής και πλούτου για μας, θεωρήσαμε υποχρέωση μας να αναδημοσιεύσουμε εδώ ένα κομμάτι από μια περίφημη εργασία που έπεσε στα χέρια μας και την οποία πραγματοποίησαν το ενιαίο Λύκειο Αγιάσου, το Γυμνάσιο Αγρού Κέρκυρας και το Τ.Ε.Ε Πλωμαρίου.

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ – ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:

Παναγιώτης Παπάνης του Ευστρ. Φιλολόγος Λυκειάρχης. **Χατζής Ανδρέας** του Παναγιώτου, Καθηγητής Χημικός. **Ζήνδρος Σπύρος** του Διον. Καθηγητής Φιλολόγος.

Γ'. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΛΙΟΜΑΖΩΜΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Νοέμβριος - Δεκέμβριος βροχές, αέριδες. Πέσαν ελιές χάμω. Τις μαζεύανε ξανά, για δεύτερη φορά. Το λάδι τους ήταν καλό. Τρωγόταν, έτρεχε στο πιάτο μπλόικο γι' αυτόν που το στερήθηκε, γι' αυτόν που τόκανε οικονομία. Τι κρίμα, τι αδικία, ζούσε μέσα στον λιώνα και πολλές φορές τούλειπε το λάδι.

Στους αέριδες παλεύει η ελιά, στο μανιασμένο αέρα στέκεται περήφανη, όρθια. Στροβιλίζουν τα κλαδιά της. Ένα μέρος του καρπού πέφτει χάμω. Ελαφρύνει το φόρτο των κλαριών. Σ' όλο το λιώνα στρώμα οι ελιές. Το βιός του ανθρώπου κείται στη γη. Ο ξωμάχος βιάζεται, αψηφά τον καιρό, το κρύο, τις βροχές. Πρέπει να μαζευτεί ο καρπός, να μη χαθεί, να μη παρασυρθεί από τα νερά της βροχής. Μαζεύουν τα λαγκάδια, τους δρόμους να μην ποδοπατηθούν.

Σε τέτοιους καιρούς οι χωματόδρομοι του λιώνα στρωμένοι με λιόκαρπο. Τους περνά με βήματα αραιά, περπατά προσεκτικά όσο μπορεί, να μην πατήσει τις ελιές.

Μετά τις γιορτές, μετά τα Φώτα, συνηθίζανε το ράβδισμα. Ήταν το πανηγύρι της ελιάς. Μικροί, μεγάλοι, άνδρες, γυναίκες σε οργανισμό. Μόνο τα μικρά παιδιά, οι ανήμποροι, γέροι, γριές και το προσωπικό του λιοτριβιού μέναν στο χωριό.

Στις πατωμένες τα πρωινά αντηχούσαν ανθρώπινες φωνές και ποδοβολητά.

Οι ντέμπλες, τα λιόραβδια, εργαλεία του ραβδιστή, από καστανιά ή βάγια είναι δύο. Μια μακριά για τα ψηλά κλαδιά και μια μικρή. Χτυπά το δένδρο αλύπητα, όχι κόντρα, πλαγιαστά. Αρχίζει από κάτω. Παίζει το ντεμπλί αυτόματα ανάμεσα στα πυκνά κλαριά. Ανεβαίνει στο δένδρο. Τ' άρβυλα με το λαστιχένιο πάτο πιάνουν βεντούζα στο ξύλο, δε γλιστράνε. Ραβδίζει όσες μείνανε, χτυπά κάθε κλωνάρι πούχει μια ελιά. Μένουν μερικές που δε φαίνονται, που δεν τις φθάνει η ντέμπλα, για τα πουλιά, για τα κοτσύφια, για τις τσίχλες. Έχουν κι αυτά μερίδιο στα γεννήματα του Θεού.

Ηχηρό το ράβδισμα, βουβό το μάζεμα. Η ντέμπλα ακούγεται, κροταλίζει στα κλαδιά, αντηχούν τα χτυπήματά της.

Ο ραβδιστής δίνει ήχο, θέαμα. Μ' ένα - δυο χτυπήματα στο κατάκαρπο κλαδί πέφτουν πυκνό χαλάζι, στρώμα στη γη, χονδρές γινωμένες ελιές. Το χρώμα ανάλογα με τον τόπο, μαύρες, ασπροπράσινες, ροδοκόκκινες.

Ο ευλογημένος καρπός χάμω στην πεζούλα. Τόσους μήνες πήρε χυμός από τα σπλάχνα της γης, πήρε ήλιο από τον ουρανό.

Τώρα θα γίνει αυτός χυμός για τον άνθρωπο.

Άνθρωπος - ελιά, δίδυμο παλιό, ιερό, ο ένας για τον άλλον.

Από δροσινούς τόπους, στα χαμηλώματα, στις λαγκαδιές, μετά τα πρωτοβρόχια, μαζεύανε από τα θερμεμένα δένδρα χοντρές, ασπροπράσινες ελιές για τσακιστές. Τις ξεπικρίζανε στο νερό. Σε λίγες μέρες ήταν έτοιμες. Τις αλατίζανε, είχαν μια πικράδα στη γεύση, αρεστή σε πολλούς. Τσακιστές ελιές, ψωμί και φθινοπωρινή ζαχαρωμένη ντομάτα ήταν πολλές φορές το μεσημεριανό φαγητό του δουλευτή της γης.

Στη χρονιά της σοδειάς το πρώτο πούδινε το λιόδενδρο στον άνθρωπο ήταν η τσακιστή ελιά.

Εκτός από τις κολοβές, αδραμυτιανές, καρολιές ήσαν και οι λαδολιές. Μια ποικιλία ελιάς δύσκολη. Δεν έχει τακτική στην παραγωγή και μικρή η απόδοσή της. Οι ώριμές της πέφτουν χάμω σταφιδασμένες, γεμάτες λάδι, έτοιμες για φάγωμα.

Στο λιομάζωμα η μαζεύτρα σε κάθε ραβδισμένη πεζούλα, ξεχώριζε τις καλύτερες, τις μεγαλύτερες. Όλες διαλεχτές, μια-μια, μαύρες, σαν δαμάσκηνα γινωμένες.

Τις κάνανε παστές, στα κοφίνια, στις κόφες. Ένα στρώμα ελιές, ένα αλάτι, λιές, μέσα σε κιούπι με νερό σαράντα - πενήντα μέρες, να ξιπικρίσουν και τις βάζαν σε άρμη.

Η βρώσιμη ελιά, συνηθισμένο προσφάι για όλο το χρόνο. Ο καφές, σε πήλινο Αγιασώτικο φλιτζάνι, με ψωμί κι ελιές ήταν ένα καλό πρωινό. Το χειμώνα στο ζεστό ευδιαστό φασκόμηλο βουτούσαν ψωμί με συμπλήρωμα ελιές.

Η μπουρού, ρολόι και ξυπητήρι του χωριού. Νύχτα, χαράματα ζύπναγε τους εργάτες της "μηχανής", τον κόσμο όλον. Στο κρύο, στην παγωνιά, στο βροχοκαιρο τους σήκωνε από το ζεστό κρεβάτι. Δεν τους άφηνε να χορτάσουν τον ύπνο. Τους καλούσε στο μάζεμα της ελιάς. Να φύγουν από το χωριό, να ξεχυθούν στο λιώνα.

Το μεσημέρι σφύριζε για μια μικρή στάση. Ν' αποστάσουν λίγο, να φάνε βιστικά το φτωχικό και λιτό φαγητό και ξανά στο καλάθι κοντά.

Το βραδινό σφύριγμα ήταν το τέλος του μόχθου της ημέρας.

«Φθάνει πια, σε λίγη ώρα δε θα βλέπετε, θα σκοτεινιάσει. Ελάτε στο χωριό, οας, άνθρωποι και ζωντανά. Φέρτε τον καρπό της ελιάς κοντά μου. Ελάτε Λοιμωχιστείτε, δεν αντέχετε άλλο, αύριο πάλ».

Σκληρή η γλώσσα της μπουρούς το πρωινό. Όμως τη θέλανε, τη ζητούσανε, ήταν καλών ημερών. Ας ήταν να σφύριζε κάθε χρόνο για μήνες πολλούς!

Γενάρη - Φλεβάρη το ράβδισμα στα φόρτε του. Δουλεύουν οι ντέμπλες ασταμάτητα. Ο ραβδιστής αναγαλιάζει στα δένδρα με μεγάλο μαξούλι. Χτυπάει το κλαρί, πυκνό χαλάζι ο καρπός. Παιίζουν τα χέρια της μαζεύτρας. Το καλάθι γεμίζει γρήγορα. Τα τσουβάλια γέμισαν. Είναι ακόμα νωρίς, μεγάλωσε η μέρα. Φόρτωσαν τα σακία στο μουλάρι για το λιοτρίβι. Ξαναγύρισε να πάρει το υπόλοιπο φορτίο.

Η ώρα του γυρισμού. Θαμποβράδιασε. Κουρασμένοι αλλά κεφαίτοι που μάζεψαν τόσες ελιές. Ανεβαίνουν την ανηφόρα, την πατουμένη, ορεξάτοι. Οχλαγωγιά στους δρόμους.

Φθάνουν στο χωριό, ο άνδρας στο λιοτρίβι να ξεφορτώσει τον καρπό, η γυναίκα στο σπίτι.

Οι καμινάδες των σπιτιών άρχισαν να καπνίζουν. Άναβαν φωτιά στο τζάκι. Αρχίζει η δουλειά του σπιτιού.

Καιρός βροχερός. Η μέρα άρχισε να φέγγει. Ο ουρανός βαριά συννεφιασμένος. Αγναντεύουν τον Όλυμπο. Από κει ξεκινάει ο καιρός. Η κακοκαιρία τους κάνει να βγουν στα κοντινά λιοκτήματα.

Ήρθε η ώρα να φύγουν. Αδειάζει το χωριό. Ο καιρός δε βάσταξε, άρχισε να ψιχαλίζει. Δε γυρίζουν πίσω, συνεχίζουν το δρόμο τους. Φθάνουν στον τόπο τους με σιγανή βροχή. Διπλώνουν τα τσουβάλια, τα κάνουν κουκούλες, τα φοράνε να προφυλάξουν την πλάτη, το κεφάλι. Ψιλοβρέχει, κι όμως μαζεύουν. Δυναμώνει η βροχή, τρέχουν να προφυλαχθούν στις μεγάλες κουφάλες των δένδρων.

Βραχίκανε αλλ' όχι μέχρι το κόκαλο. Αρχισε να υποχωρεί η βροχή, καλοσύνεψε. Ξαναρχίζουν το μάζεμα, να κάνουν μερικά καλάθια. Ο καιρός ξανάρχισε. Ψιλοβρέχει. Αυτοί συνεχίζουν να μαζεύουν. Στην επίμονη και δυνατή βροχή πια σταματάνε.

Καλότυχτοι αυτοί που έχουν ντάμια στα κτήματά τους ή γειτονεύουν μ' αυτά. Σε τέτοιο παλιόκαιρο τρέχουν όλοι στο χαμωτό πετρόσπιτο, άνδρες, γυναίκες, κοπέλες, παλικάρια. Ανάβουν φωτιά με μπόλικά κλαδιά, να ζεσταθούν, να στεγνώσουν. Η αντιφλογιά φωτίζει, πυρώνει και κοκκινίζει τα ροδομάγουλα της κοπέλας μέσ' το πολύχρωμο λυμένο τσεπέρι.

Έτσι περνούσαν οι μέρες με το βροχοκαιρο. Σιγόβρεχε, μαζεύανε. Ζωήρευε, σταματάγανε. Καλοσύνευε, ξαναρχίζανε. Βρεχόντουσαν, στεγνώνανε.

Καταχείμωνο μαζεύοταν ο καρπός της ελιάς, στους αέρηδες, στις βροχές, στην παγωνιά. Μόνο το χιόνι, που τα σκέπαζε όλα, τους κρατούσε μέσα στο χωριό. Ήταν μια αναγκαστική ανάπαυλα. Άνθρωποι, ζωντανά κλεισμένοι στα σπίτια τους, "υπό κοινήν στέγην και σκεπήν". Καίγαν τα κούτσουρα της ελιάς, ζούσαν για λίγο τη θαλπωρή του σπιτιού και της ζεστασιάς.

Τα χιόνια είχαν και τα καλά τους. Σκοτώναν το χειρότερο εχθρό της ελιάς, το δάκο. Μεγάλη η ζημιά του.

Αυτό το μικρό μυγάκι αφήνει τ' αυγά του στις καλύτερες ελιές. Το σκουλήκι από τ' αυγό τρώει τη σάρκα του καρπού, την ψίχα. Μένει η φλούδα, το κουκούτσι και λίγη βρώμικη σάρκα. Βγαίνει λίγο λάδι με μεγάλη οξύτητα.

Από το δάκο αστόχησε η σοδειά, λίγα λάδια και κακής ποιότητας. Χαμένοι κόποι και χαμένες ελπίδες.

Στα χιόνια αντέχει η ελιά. Παγωνιά να μην κάνει, μπορεί να ριζεί άκαιρα όλη τη σοδειά χάμω, χωρίς απόδοση.

Η μεγάλη παγωνιά μπορεί να βλάψει το δένδρο, να κάψει τη βλάστηση, τα κλαδιά και τον κορμό ακόμα.

Αιώνες όρθιο το λιόδενδρο. Πάλευε ενάντια στους καιρούς. Μα κάποτε λύγισε, δεν άντεξε στο μεγάλο κακό. Ήταν η καμάδα του 1850. Μέσα σε λίγες ώρες της νύχτας καταστράφηκε, κήκε από το πολικό ψύχος. Οι χοντροί κορμοί ξηρά κουφάρια. Χλωρό μόνο το λίγο κούτσουρο και ο λαιμός που τον σκέπαζε το χώμα.

Ο λιώνας έγινε ένα απέραντο νεκροταφείο. Τα δένδρα αλλάξαν χρώμα, χάναν την ικμάδα τους, το αίμα τους, ξεθωριάσανε, κιτρίνισαν σαν τους πεθαμένους. Ξημέρωσε μια μαύρη μέρα για το νησί. Ο κόσμος τάχε χαμένα, δεν πίστευαν στα μάτια τους. Κλαίγανε για τη μεγάλη συμφορά που τους βρήκε.

Αρχίζαν δύσκολα χρόνια. Πολλοί φύγαν από τον τόπο τους, πήγαν να ζήσουν σ' άλλα μέρη.

Όμως δεν έσβησε, δεν εξαφανίστηκε από προσώπου της γης. Βαστά η ευλογημένη ελιά, δεν πεθαίνει. Ξαναβλάστησε. Μικρά τρυφερά βλασταράκια πετάξαν στο λαιμό, στον κορμό του δένδρου. Ο άνθρωπος της, που έμεινε κοντά της, τ' αραιωσε, άφησε δύο - τρία και τελικά διάλεξε ένα βλαστάρι. Χρόνο με χρόνο μεγάλωνε. Σιγά - σιγά άρχισε να καρπίζει. Έγινε ένα καινούριο δένδρο. Ξανάνωσε Αρχισε πάλι να δίνει το λάδι που τόσο στερηθήκανε για τόσα χρόνια. Δύσκολο το λιομάζεμα με την πάχνη, το κρηαγί. Με μάλλινα γάντια ξυλιάζανε και μελανιάζανε τα δάχτυλα. Πονάγανε τα κόκαλα. Ανάβανε φωτιές για ένα πρόχειρο και πρόκαιρο ζέσταμα των χεριών. Η πολλή πάχνη έβλαπτε, έκαιγε τον καρπό, τον έριχνε στη γη άγουρο.

Άλλος εχθρός της ελιάς το χαλάζι. Με πολλά έχει να παλέψει η ελιά. Δέχεται μπόρες του καιρού.

Εημιά για τον λιώνα ήταν το βουβό χιόνι, το χιόνι χωρίς αέρα. Έπεφτε στα βρο. σιβαζόταν, γέρναν τα κλαριά και στο πολύ βάρος σπάγανε. Λιγότευε δένδρο, έμενε μισό, κι ακόμα χειρότερα έμενε ένα κούτσουρο, ο κορμός.

Με τόσα χιόνια τα πουλιά δεν έβρισκαν να φάνε ελιές.

Κουρνιάζανε στα ρουμάνια και στους πυκνούς θάμνους, σκαλίζανε το χώμαΤα καημένα τα πουλιά τ' ουρανού! Παγωμένα, πεινασμένα, ψάχνανε για τροφή και βρίσκανε το θάνατο που τους έστνε ο άνθρωπος. Τιμπούσαν την ελιά δόλωμα στην παγίδα. Ωραία, μεγάλη, γυαλιστερή και θηλυκονόταν στο λαιμό με την τρίχνη κλωστή της αλογίσιας ουράς, της αντισπάθας. Κρεμασμένο στην τριχιά, πάλευε, έσφιγγε η θηλιά, πνιγότανε. Οικτρός και οδυνηρός θάνατος. Γιατί άνθρωπε πνίγεις τα πουλιά; Ο κόσυφας κελαηδούσε, τραγουδούσε το Θεό, τη φύση. Στο κελήδημά του ευφραινόσουνε, απελάμβανες την αγγελική αρμονία των ήχων. Τα πουλιά έχουν ψυχή, έχουν μιλιά, αγαπούν, πονούν, έχουν πατρίδα, έχουν τον τόπο τους.

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

<http://mytiliniadiaketos.gr>

<http://grafes-arkadikou-fotos.blogspot.gr>

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

✙ Η ΠΙΤΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ανήμερα της Πρωτοχρονιάς μετά τη Θεία Λειτουργία και την καθιερωμένη Δοξολογία επί τη εισόδω εις το νέο έτος, κόψαμε στην Εκκλησία, παρουσία όλων των ενοριτών μας. την πίτα της ενορίας μας.

✙ ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ

Και εφέτος στην ενορία μας. ανήμερα των Θεοφανείων, 6 Ιανουαρίου, μετά τις καθιερωμένες ακολουθίες στο Ναό μας, κατεβήκαμε στο «Σκαμιούδι», -Σκάλα Λισβορίου-, όπου όπως κάθε χρόνο, ρίξαμε το Σταυρό στη θάλασσα.

✙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τη Παρασκευή, 7 Ιανουαρίου, επί τη εορτή της Συνάξεως του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, ετελέσθη στην ενορία μας, πανηγυρική Θεία Λειτουργία.. Η ημέρα αυτή είναι μια δεύτερη πανήγυρις για τον Ναό μας.

✙ ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014

Διοργανώθηκε, από την ενοριακή κοινότητα Λισβορίου και τον Πολιτιστικό Σύλλογο Λισβορίου «Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ», στο Χριστιανικό Κέντρο Νεότητας της Ιεράς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, συναυλία παραδοσιακής μουσικής και τραγουδιού, αφιερωμένη στη Μικρασιάτικη παράδοση.

Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία του και ο Σεβασμιώτατος μητροπολίτης Μυτιλήνης κ.κ. Ιάκωβος.

ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ η Παραδοσιακή μουσική της Ι. Μ. Μυτιλήνης που διευθύνει π. Ευστράτιος Γιουσμάρ. Η Ενοριακή παραδοσιακή χορωδία Λισβορίου.

✙ ΤΡΙΤΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2014

Τη ΤΡΙΤΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 2014 και ώρα 5,30 μ.μ, παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, διοργανώθηκε, από την ενοριακή κοινότητα Λισβορίου και τον Πολιτιστικό Σύλλογο Λισβορίου «Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ», στο ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ των Φ.Κ της Ιεράς Μητροπόλεως Μυτιλήνης, Συναυλία παραδοσιακής μουσικής και τραγουδιού, αφιερωμένη στη Μικρασιάτικη παράδοση.

ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ η Παραδοσιακή ορχήστρα της Ι. Μ. Μυτιλήνης που διευθύνει ο π. Ευστράτιος Γιουσμάρ. Η Ενοριακή παραδοσιακή χορωδία Λισβορίου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΚΗΔΕΙΕΣ

- 2-1-2014 Σαββαδέλλη Μαρία (χήρα Παναγιώτου) ετών: 75
- 2-1-2014 Πολυχρόνης Ευστράτιος ετών 85
- 18-1-2014 Προκοπίου Γεωργία ετών 76
- 25-1-2014 Χατζόγλου Προκόπιος ετάφη στην Αθήνα
- 9-3-2014 Παναγιώτης Χ. Προκοπίου ετών 59

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΠΑΡΘΕΝΗ ΑΛΒΑΝΟΥ

Την Κυριακή Β' Νηστειών 16 / 3 / 2014 σε συνεργασία του Πολιτιστικού Συλλόγου «ΘΕΟΦΙΛΟΣ» και της Εκκλησίας, ετελέσθη στον Ι. Ν. ΤΙΜ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ *εξάμηνο Μνημόσυνο* υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του επί σειράν ετών διατελέσαντος διδασκάλου στο χωριό μας, **ΠΑΡΘΕΝΗ ΑΛΒΑΝΟΥ**.

Τούτος πέθανε και ετάφη στη Μυτιλήνη, το Σαββάτο 21 Σεπτεμβρίου 2013 σε ηλικία 83 ετών. Εκ Βασιλικών καταγόμενος και γεννηθείς το 1930, διετέλεσε επί σειρά ετών δάσκαλος και Δ/ντής του Δημοτικού Σχολείου μας.

Ο εκλιπών βρίσκεται στο Σχολείο από 1-9-1956 έως και 1-9-1979.

Αγάπησε και φρόντισε το σχολείο όσο λίγοι και προσέφερε πολλά σ' αυτό.

Το 1966 - 1967 κατασκευάζεται το σκεπαστό πρότυπο και η εξωτερική κλίμακα και γίνεται και η τσιμεντόστρωση της αυλής, με τις προσπάθειά του.

Η νεκρώσιμη ακολουθία του μεταστάνας εψάλη στον Ι. Ναό Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου στη Μυτιλήνη.

Ευχόμαστε όπως Κύριος ο Θεός αναπαύσει την ψυχήν αυτού, στη δε οικογένειά του πλούσια την παρηγορίαν Του.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

- 9-2-2014 Ευστρατίου Πολυχρόνη (τεσσαρακονθήμερο)
- 2-3-2014 Γεωργίας Προκοπίου (τεσσαρακονθήμερο)
- 16-3-2014 Παρθένη Αλβανού (εξάμηνο)

ΔΩΡΕΕΣ – ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΔΩΡΕΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ

- ♦ Ζεϊβέκης Χαράλαμπος 100€
- ♦ Αγγελική Θερμιώτου – Καβαδέλλη..... 100\$
- ♦ Άρτα Π. Αλβανού 50€

ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

- ♦ Οικογένεια Καραντάνη Νικολάου,
- ♦ Οικογένεια Γαβριήλ Νικολάου,
- ♦ Γιαννόγλου Νικόλαος (Θεοδώρου),
- ♦ Γιαννόγλου Γιαννούλα,
- ♦ Οικογένεια Σταυρακέλλη Παναγιώτη,
- ♦ Ευστράτιος Αναγνωστέλλης,
- ♦ Μάλαμας Δημήτριος,
- ♦ Οικογένεια Γεωργίου Παχού

ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

- ♦ Προκοπίου Ευστρατία,
- ♦ Οικογένεια Αντωνίου και Ελένης Παπαναστασίου,
- ♦ Μαρία Χ. Αλβανού

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΤΡΙΜΗΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΩΔ.: 034295

ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2014

ΕΚΔΟΤΗΣ: Οικον. Γεώργιος Αθ. Αλεντάς,

Εκπαιδευτικός - Αρχιερ. Επίτροπος Πολιχνίτου

ΛΙΣΒΟΡΙΟΝ ΛΕΣΒΟΥ Τ.Κ. 81300

ΤΗΛ.: 22520-71160, FAX: 22520-71104

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: <http://lisvorion.blogspot.com>

<http://ntprodromoy.blogspot.com>

E-mail: alentas@ath.forthnet.gr

Έκδοτική Παραγωγή **ΣΑΪΤΣΗ** Τηλ.: 210-34.76.090

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ